

РЕШЕНИЕ

№ 1335

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 3-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ХР. ШОЙЛЕКОВА
МАРИНОВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА Д. МИХАЙЛОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ ХР. ШОЙЛЕКОВА МАРИНОВА
Административно наказателно дело № 20241110200091 по описа за 2024
година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН

„ДЕЙЗИ 68” ЕООД, представлявано от управителя П. И. чрез адв. Н., е обжалвало наказателно постановление /НП/ №23-2300604/28.11.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с искане за отмяната му като незаконосъобразно. Сочи, че към АНП няма доказателства, че дружеството е работодател на завареното лице в кухнята, както и, че това лице е полагало труд срещу заплащане именно за дружеството. Наказващият орган не преценил всички обстоятелства като трудов договор и споразумение към него, от които било видно, че завареното лице в кухнята на дружеството е назначено като чистач/ хигиенист в Народно читалище „Витоша-1951“, което пък е наемодател на наказаното дружество, което ползва помещения на читалището за търговска дейност. По силата на сключения наемен договор между Народно читалище „Витоша-1951“ и „ДЕЙЗИ 68” ЕООД, наемодателят запазвал правото си работещите за него лица да имат достъп до кухненските части на отдаденото под наем помещение за задоволяване на собствени нужди. Това именно била и причината завареното лице като служител на читалището да се е намирало в кухненското помещение на проверяваното заведение. Твърди, че след проведен разговор със завареното лице, то заявило, че попълнената декларация не съдържа нейни изявления, а била съставена под указанията на проверяващите от ДИТ и именно затова съдържала множество поправки и зачерквания, а на места дори и самото

лице попълвало данните, като смятало, че трябва да напише това, което се отнася до нейното трудово правоотношение или до мястото, където в момент на проверката е заварена.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез адв. Н. поддържа жалбата и моли НП да бъде отменено по изложените в същата съображения. Видно било от представените доказателства, че А. В. имала сключен трудов договор с Народно читалище „Витоша 1951“, назначена на 8-часов работен ден, потвърдено и от показанията на председателя на читалището. Установило се от показанията на свидетелите, че при извършване на проверката същата е заварена на територията на заведението за хранене, наето от дружеството - жалбоподател, където се е намирала, съгласно уговорките по сключения договор за наем между читалището и дружеството, което проверяващите са възприели погрешно, че тя полага труд за жалбоподателя, въпреки че В. пожелала да покаже мястото, на което работи, те категорично отказали и не пожелали да видят. Практически било невъзможно, при сключения трудов договор с читалището, тъй като работното ѝ време съвпадало с работното време на заведението, стопанисвано от дружеството да работи, както за работодателя си, така и за жалбоподателя. Що се отнасяло до попълнената от В. декларация, послужила за издаване на процесното НП, същата намира за логически неиздържана, съдържаща фактически неточности и корекции, а в разговора с управителя на дружеството, така и в съдебно заседание А. В. заявила, че отказала да попълни документа, но е сторила това по настояване на проверяващите. Тя била посочила възнаграждението в съответствие с действителното такова, което получава по трудовия си договор с читалището, отбелязала, че няма сключен трудов договор с дружеството, което било абсолютно вярно. Видно било от декларацията, че погрешно е изписала името на дружеството, както и е счела, че трябва да посочи мястото и часа, на което е заварена при проверката като място на работа. Счита, че от така представената декларация не би могло да се изведе каквато и да е обективна информация. Спира се и на противоречия в показанията на свидетелите на наказващия орган, свързани с това, какво е правил мъжа, заведен в обекта, който според проверяващите бил съпруг на управителката, тъй като едната свидетелка казала, че той работил там, а другата, посочила, че нищо не е правил. Твърди, че за дружеството не се пораждало задължение за сключване на трудов договор с А. В., тъй като тя не полага труд срещу заплащане за същото, а единствено посещавала обекта за посочените от нея в показанията ѝ причини. Претендира присъждане на разноски по представен списък като адвокатско възнаграждение от 600 лева.

Наказващият орган чрез юрк. Н., оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Намира, че от показанията на техните свидетели се установило, че описаното в НП и акта нарушение било извършено от дружеството – жалбоподател, а от представения договор за наем между Народно

читалище „Витоша 1951“ и „Дейзи 68“ ЕООД не се установявало задължение на дружеството да предоставя за ползване част от наетото помещение, където да работят лица, работещи по трудов договор към читалището. Счита, че имало съществено противоречие в показанията на свид. А. В., доколкото заявила в съдебно заседание, че в декларацията посочила данни касаещи правоотношението ѝ с читалището и единство в т.3 е записала името на дружеството като работодател, което представлявало грешка от нейна страна, допусната от неразбиране и под указанията на контролните органи на място. По отношение на всички други записи тя заявила, че това, което написала било истина и се отнасяло за читалището, но в сключения по силата на трудов договор между Народното читалище, допълнителното споразумение и длъжностна характеристика на В., тя не е заемала длъжността, която е посочила, че заема „помощник кухня“, а „хигиенист“, което предполагало, че тя не е заявила в декларацията данни във връзка с трудовото ѝ правоотношение към читалището, а посочените данни в декларацията била такива, относими към дружеството. От нейните показания станало ясно, че същата редовно е извършвала дейности в кухнята, изразяващи се в това да изпълнява дейността на помощник кухня. Обяснила, че е имала уговорка между председателя на читалището и дружеството когато няма работа в читалището, да влиза в кухнята на санкционираното лице и да работи, от което ставало ясно, че това не е единичен случай, инцидентен по повод на събирания, а се е случвало ежедневно, като перманентно е изпълнявала длъжност по почистване на съдове, които са собственост на дружеството, за което същото е следвало да наеме лице и явно било, че това лице е била В.. Сочи също, че доколкото в длъжностната характеристика не е имала задължение да почиства съдовете на членовете на читалището и на председателя, които се хранели в заведението отново имало противоречие в показанията ѝ, с цел да оневини извършването на нарушението. Възражава срещу претендираното адвокатско възнаграждение и моли същото да бъде намалено до минималния размер по Наредба. Моли за присъждане на разноски в полза на ДИТ.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното НП на „ДЕЙЗИ 68“ ЕООД е наложена имуществена санкция, в размер на 1800лв., за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол на 19.09.2023г.: Гръцки ресторант, находящ се в гр. София, ул. „Г. А. В. С.“ №*** и приключила по документи в ДИТ на 28.09.2023г. е установено, че дружеството в качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ и §1, т.2 от ДР на ЗЗБУТ не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето А. Ф. В., която на 19.09.2023г. около 14:40 часа се е намирала

в кухнята и е миела чинии, а при попълнена от нея декларация, посочила, че работи за дружеството, с работно време от 09:00 до 15:30 часа, при възнаграждение от 780 лева, с почивни дни през събота и неделя - нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда /КТ/.

НП е издадено въз основа на АУАН №23-2300604/28.09.2023г. и протокол от извършена проверка №ПР2335831/28.09.2023г.

Приобщена по делото е административнонаказателната преписка /АНП/ по издаване на обжалваното НП, представени от жалбоподателя и от Народно читалище „Витоша 1951“ писмени доказателства.

Разпитани по делото са свидетелите Ц. И. К. - актосъставител и Б. Л. Т. - присъствала при установяване на нарушението и съставяне на акта, според които на 19.09.2023г. извършили проверка на гръцки ресторант, стопанисван от дружеството – жалбоподател, като установили, че в кухнята имало две лица – готвачка и миячка на чинии, на които предоставили да попълнят декларации на какво правоотношение работят. При проверката присъствал мъж, който се представил за съпруг на управителя на дружеството, който казал, че ѝ помага, когато тя отсъствала. При влизане в кухнята, той се разпоредил на лицето, което миело чинии да се маха, но те му попречили и установили, че това е А. Ф. В.. Тя собственооръчно и без указания от тях попълнила в предоставената ѝ декларация, че работи за дружеството „Дейзи 68“ без трудов договор при възнаграждение от 780 лева на месец, с работно време, почивни дни през събота и неделя. След това В. им споделила, че работи за читалището, в сградата на което се намирал и този ресторант, но не представила трудов договор и допълнително споразумение. Проверката приключила по документи на 28.09.2023г. в ДИТ, където била извършена и служебна проверка за регистриран трудов договор с В., какъвто не бил открит, а и при явяване на управителя на дружеството, не се представил трудов договор за същото лице, поради което бил съставен АУАН за нарушението, който ѝ бил връчен без възражения.

Разпитан по делото е свид. Н. Н. Н., според който като председател на Народно читалище „Витоша 1951“ бил наясно за сключен договор за наем на помещение, което е част от читалището с „Дейзи 68“ ЕООД и по силата на същия служители от читалището имали право да използват за лични нужди кухнята на предоставеното под наем помещение. На територията на читалището нямало друго такова помещение, оборудвано като кухня и обикновено след като служители и той самия обядват, посудата се измивала от хигиенистката – А. В. именно в кухнята на предоставеното под наем помещение. Така се процедирало и когато се посрещали гости в читалището. Сочи, че не му е известно В. да е полагала труд за „Дейзи 68“ ЕООД, а и ресторанта не бил голям и не се налагало управителят да е искал съгласието му В. да помага в кухнята. Знае, че на 19.09.2023г. е имало проверка от ДИТ в ресторанта и В. е била

заварена в кухнята да пие посудата на служителите на читалището, защото тя му казала, че проверяващите я накарали в документ да напише, че работи за „Дейзи 68” ЕООД, а след това с негово съгласие управителят на дружеството представил трудовия договор на В..

Разпитана по делото е свид. А. Ф. В., която разказва, че работи на трудов договор към читалището от около четири години, на пълен работен ден – от 09:00 до 17:00 часа като хигиенист и в нейните задължения се включва почистване на читалището, помещенията, коридори, за което ползвала обособена стаичка с мивка. Сочи, че се случвало когато служители и председателя на читалището обядват в заведението, което се намира в същата сграда след това нея да викат да измие посудата. Случвало се също, когато председателят посрещал гости, пак тя да мие посудата след събитието в кухнята на ресторанта. Само по такива поводи тя влизала в кухнята и не работила за това заведение. Спомня си за проверка от ДИТ, защото когато дошли проверяващите тя била в кухнята и миела посуда на служители на читалището. Тя вече била приключила и мъж, който работил в същото заведение ѝ казал да излезе, но проверяващите я спрели и дали да попълни декларация. Тя казала, че не работи в това заведение, искала да ги заведе до помещението в читалището, което ползва, да им представи документи, но те отказали. В представената ѝ декларация, тя не знаел какво да пише и затова проверяващите ѝ казвали в съответните полета какво да попълва. Така в полето за работодател, тя написала това, което те ѝ казали, че работи за „Дейзи 68“, като ѝ казали името на дружеството, защото тя не го знаела, в полето за трудово възнаграждение посочила собственото си, което получава по трудов договор в читалището от 780 лева, посочила вместо работно време мястото и часа, когато била заварена от проверяващите в кухнята, около 15:30 часа.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Подадената жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е основателна.

Съгласно чл.416, ал.1 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното.

При проверка на АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП, съдът установи предписано съдържание по чл.42 от ЗАНН. АУАН е съставен от оправомощено лице, при спазване на изискванията на чл.40, ал.1 от ЗАНН и е предявен по правилата на чл.43, ал.1 от ЗАНН. Актът е съставен от оправомощено лице в кръга на неговите функции, съгласно длъжностна характеристика.

Издаденото НП е със законова форма и съдържание по чл.57, ал1 от ЗАНН. Същото е издадено от компетентен орган, съгласно Заповед №3-0864/17.10.2022г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ”.

Констатациите в акта и НП, за това, че свид. В. се е намирала в кухненското помещение на ресторанта, стопанисван от жалбоподателя и е миела чинии категорично се установиха от показанията на всички свидетели, както е безспорно, че В. собственоръчно е попълнила декларация, предоставена ѝ от проверяващите за трудово правоотношение, в която същата е посочила, че работи като помощник кухня без трудов договор в „Дейзи 68“ ЕООД, от 09:00 до 3:30 часа, при възнаграждение 780 лева, с почивни дни събота и неделя. Това обаче не е достатъчно, за да се направи категоричен извод, че това лице е престирило труд, с работно време и трудово възнаграждение, което да обуславя трудово правоотношение.

В. е назначена на трудов договор №008/13.05.2020г. в Народно читалище „Витоша 1951“ на длъжност „чистач/ хигиенист“, 8 часово работно време и трудово възнаграждение от 780 лева според допълнително споразумение №230/13.05.2020г. В длъжностната ѝ характеристика са описани преките ѝ задължения, свързани с работата ѝ на хигиенист, но и допълнителни задължения по т.3 – задължения, възложени от прекия ѝ ръководител и от ръководството, свързани с работата ѝ.

Тя, както и свид. Н., който е председател на Народно читалище „Витоша 1951“, съответно неин пряк ръководител потвърдиха пред съда, че наред с основните задължения на В. по длъжностна характеристика, на нея ѝ е възлагано да измива съдовете, в които служители от читалището се хранят, включително и когато се хранят в ресторанта, съдовете при посрещане на гости от председателя, което да прави в кухненското помещение на ресторанта, защото на територията на читалището няма такова пригодно. В това съдът не намира нищо смущаващо, тъй като хигиениста се е съгласила при подписване на трудовия си договор с получаване на длъжностна характеристика да изпълнява и допълнителните задължения, възложени от прекия ѝ ръководител. Самата тя призна, че когато ангажиментите ѝ по тези допълнителни функции са повече, е получавала от председателя допълнително възнаграждение. От нейните показания и показанията на свид. Н. се разкри, че това е уговорена допълнителна функция, с която В. се е съгласила.

Според сключения договор за наем от 08.04.2021г. между Народно читалище „Витоша 1951“ – наемодател и „Дейзи 68“ ЕООД – наемател е предоставен за ползване търговски обект: кафе-клубно помещение с лятна градина за срок от 3 години, като съгласно чл.9 работещите за наемодателя лица имат право на достъп до кухненската част на отдаденото под наем помещение, с оглед на собствените си нужди, предвид на друго място на територията на имота с подобно предназначение, при спазване на необходимите изисквания и предписания, като и указанията от страна на наемателя. Така се потвърждават показанията на В. и Н., че тя когато ѝ е възлагано като работеща в читалището е ползвала кухнята на ресторанта и е миела чинии на служителите на читалището и гостите на председателя. В наемния договор няма предвидена срочност

или периодичност на ползване на кухнята и затова, когато ѝ е възлагано, а понякога и ежедневно В. има право, както и задължение по длъжностна характеристика да мие чинии в търговския обект на работещите в читалището. Това тя е правила и когато са влезли проверяващите в кухнята и са я заварели да мие чинии, което се потвърди от К. и Т., а и В. не го отрича.

Що се отнася до репликата на лицето, което тогава е ръководело работата в ресторанта В. да напусне, съдът макар да не я намира за приемлива, счита че от същата не може да се изведе непременно желание да се скрие В. от проверяващите, с цел да се прикрие, че тя работи за дружеството без договор. От една страна, според наемния договор тя е длъжна да се съобразява с указанията на наемателя, а от друга страна, в обекта се прави проверка от ДИТ, а тя не е служител на дружеството, което го стопанисва и затова няма причина да присъства на проверката.

По отношение на попълнената декларация от В., в която тя потвърди, че е с нейния почерк и се е подписала в полето „работник/ служител“, следва да се отбележи, че същата така, както е оформена бланката не дава възможност да се попълва от лица, които не са работници или служители, а е предназначена само за работници/служители по трудов договор. То е видно и от наименованието на документа, както и именоването на самите полета, които трябва да се попълват. Затова напълно се потвърди написаното от В. в декларацията, че тя не работи на трудов договор в „Дейзи 68“ ЕООД като помощник кухня, при възнаграждение 780 лева. Това са безспорни обстоятелства, но от тях, както и формално от миенето на чинии, което е извършвала В. в кухнята на заведението не водят на категоричен извод, че тя е работила за това дружеството, което се опроверга от приобщените по делото доказателства.

Потвърдиха се обстоятелствата, че тя работи от три години, към датата на попълване на декларацията с 780 лева заплата, почивни дни събота и неделя, но на трудово договор за Народно читалище „Витоша 1951“, а не за „Дейзи 68“ ЕООД и това свидетелите К. и Т. можеха да установят при извършване на проверката, защото В. е искала да си представи трудовия договор, което не ѝ е било позволено, защото не са ѝ дали да напусне кухнята докато не попълни декларацията. В съдебно заседание двете свидетелки от ДИТ потвърдиха, че трудовия договор с допълнителното споразумение на В. не са го виждали.

Също от разпита на В. се установи, че тя дори не знае името на дружеството, което стопанисва ресторанта, не може да посочи и какво точно е имала предвид и какво е написала в полето „като помощник кухня“ в декларацията, а в полето за работно време е написала „9 до 3:30“, за което поясни в показанията си, че е посочила кога е заварена в кухнята – 15:30 часа, а това се потвърди и от материалите от АНП, че проверката е извършена по това време. Така, че декларацията не може да послужи като годно доказателство, тъй като не се ползва с доказателствена сила за престиране на

труд без трудов договор, срещу възнаграждение, която да не може да бъде оборена.

При тези съобразно, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

При този изход на делото, на осн. чл.63д, ал.1 от ЗАНН в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение. Направено е възражение от страна на наказващия орган чрез юрк. Н. за прекомерност, с искане за намаляване на претендираното адвокатско възнаграждение от 600 лева до минималния размер по Наредба №1/01.07.2004г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения. За да определи в какъв размер да присъди разноси на жалбоподателя, при направено възражение за прекомерност, съдът следва първо да установи минималния размер на адвокатското възнаграждение, който на чл.18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата при наложена с НП имуществена санкция от 1800 лева е 480 лева. Съдът, счита обаче, че следва да отчете фактическата и правна сложност на делото, това че същото е приключило в две заседание, отложено по искане на наказващия орган за събиране на доказателства, както и извършените действия от адв. Н., поради което прецени, че следва да присъди в полза на жалбоподателя разноси в размер на 500 лева, който е над минималния, но и намален от претендирания размер, тъй като е прекомерен.

Учреждението или организацията, чийто орган е издал НП – Главна инспекция по труда /ГИТ/ по арг. на чл.63д, ал.4 от ЗАНН следва да бъде осъден да заплати присъдените разноси от 500 лева в полза на дружеството – жалбоподател. В останалата част искането за присъждане на разноси от 600 лева в полза на жалбоподателя следва да бъде отхвърлено като прекомерно.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление №23-2300604/28.11.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА учреждението или организацията чийто орган е издал НП – ГИТ да заплати на жалбоподателя „ДЕЙЗИ 68“ ЕООД, ЕИК 206462784 направени по делото разноси, в размер на 500 лева, като отхвърля искането на жалбоподателя за разноси до претендирания размер от 600 лева като прекомерно.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните на основанията, предвидени в НПК по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____